

k platnosti příklepu stačí, vykáže-li se vydražitel dodatečně zbrojním lístkem, resp. zjistí-li se dodatečně, že není proti němu námitek s hlediska § 28 hon. zák. Že by vydražitelka Anna Marie Sch. — a jen o její kvalifikaci s hlediska § 16 hon. zák. může se jednat, — zbrojního lístku neměla, resp. že by byla u ní některá z překážek uvedených v § 28 hon. zák., st-l v řízení správním nenamítal. — — —

Č. 7620.

Domovské právo. — Zdravotnictví. — Řízení správní. — Řízení před nss-em: * Rozhodnutí zsp-é na základě zák. z 20. května 1914 č. 19 mor. z. z. o příspěvku domovských obcí k nákladům ošetrovacím za jejich příslušníky, není rozhodnutím podle § 5 zák. o ss konečným. (Před účinností zák. o organisaci polit. správy č. 125/27).

(Nález ze dne 10. prosince 1928 č. 25.930.)

V ě c: Obec S. proti zemské správě politické v Brně stran náhrady ošetrovacích nákladů.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: Zsp v Brně nevyhověla odvolání obce S. z rozhodnutí osp-é v L., jímž bylo vysloveno, že jmenovaná obec jest povinna ve smyslu § 1 zák. z 20. května 1914 č. 19 mor. z. z. nahraditi mor. zem. fondu jednu třetinu nákladů, vzniklých ošetrováním příslušníků této obce v rozličných veř. nemocnicích; zsp prohlásila s odvoláním na ustanovení § 41 odst. 2 dom. zák. z r. 1863 své rozhodnutí za konečné.

Maje rozhodovati o stížnosti obce S. do tohoto rozhodnutí, zkoumal nss z úřední povinnosti především otázku, je-li rozhodnutí to vydáno úřadem kompetentním a je-li ve smyslu předpisu § 5 zák. o ss konečné, neboť kdyby tomu tak nebylo, nebyl by nss příslušný, aby o stížnosti věcně rozhodoval.

V zákoně z 20. května 1914 č. 19 z. z. mor., kterým byla normována povinnost obcí k náhradě určité kvoty ošetrovacích útrat, vzešlých zem. fondu ošetrováním příslušníků obcí ve veř. ústavech nemocničních, není obsaženo ustanovení o tom, které úřady rozhodují o odvoláních z plat. příkazů, jimiž náhrada byla uložena. Na takovou normu kompetenční je však pamatováno v nař. místodrž. z 25. února 1915 č. 13 z. z. mor., vydaném na základě zmocnění obsaženého v § 2 zák. V tomto nař. se však pouze stanoví, že o stížnostech obcí do plat. příkazů rozhodují úřady politické; o instančním postupu nemá ani tento předpis ustanovení, zejména neprohlašuje, že z rozhodnutí zem. úřadu polit. není další odvolání přípustno.

Žal. úřad, prohlásiv své rozhodnutí za konečné v instančním pořadu adm., odvolal se na ustanovení § 41 odst. 2 zák. ze 3. prosince 1863 č. 105 ř. z. o záležitostech domovských.

V § 41 odst. 1 se praví, že z rozhodnutí politických úřadů okresních, vydaných v záležitostech tohoto oddílu (t. j. oddílu VI. cit. zák.),

přísluší odvolání k zem. úřadu polit.; v odst. 2 se pak předpisuje, že ze dvou rozhodnutí souhlasných nemá odvolání ke státnímu min. místa. Ze souvislosti těchto ustanovení jest patrné, že řečené omezení inst. postupu se vztahuje také jen na záležitosti, o nichž se mluví v odst. 1. cit. par., totiž na záležitosti normované v oddílu VI. cit. zák.

Z předpisů oddílu VI. dom. zák., v němž jsou podle jeho nadpisu obsaženy předpisy o příslušnosti a o řízení v záležitostech dom., jedná o nárocích náhradních z důvodu vynaložení nákladů ošetrovacích na chudé obecní příslušníky pouze ustanovení §§ 38 a 39. V § 38 se jedná o náhradních nárocích, jež vznáší obec proti osobám, podle práva civilního k opatření chudého povinným, a přikazují se nároky takové před řádné soudy; § 39 se pak týká rovněž jen náhradních nároků, jež uplatňuje obec, a to nároků takových, které se neopírají o právo soukromé, nýbrž o jiné zákony, a jež směřují buď proti zavázaným osobám nebo obcím a přikazuje rozhodování o takovýchto nárocích na pořad úřadů politických. Tento předpis má na mysli zejména ty případy, kde se obec pobytu domáhá náhrady vynaložených nákladů z důvodu opatrováním chudých podle zák. o právu dom., nemůže se však týkati případů, kde jako subjekt uplatňující náhradní nárok nevystupuje obec, nýbrž zemský fond. Ostatní předpisy oddílu VI. jedná o předmětech jiných a nemohou vůbec přijíti v úvahu, zejména ani kompetenční ustanovení § 36, které se týká rozhodování jen ve sporech o dom. právo samo.

Nelze-li však spor o náhradu ošetrovacích útrat, vynaložených na chudé příslušníky obce, již požaduje zem. fond na obci dom., uznati za žádnou ze záležitostí, uvedených v oddílu VI. zák. o právu dom., pak ani rozhodnutí vydaná polit. úřady v případě dnes sporném nejsou rozhodnutími, o jakých se mluví v odst. 1 § 41 dom. zák. a neplatí tudíž pro ně omezení inst. pořadu, stanovené v odst. 2 téhož par. Neplatí-li tu toto omezení inst. postupu, a neplyne-li takové omezení ani z předpisů jiných, pak sluší připustiti normální postup v inst. pořadí úřadů polit., končících až u stolice třetí.

Z toho plyne, že rozhodnutí zsp-é nebylo v daném případě rozhodnutím konečným ve smyslu § 5 zák. o ss, nýbrž že z něho byl přípustný další opravný prostředek k min., a že tudíž žal. úřad neprávem prohlásil, že jeho rozhodnutí nepodléhá dalšímu opravnému prostředku. Tímto nesprávným poučením byla stěžující si obec uvedena v omyl, a místo aby se proti rozhodnutí zsp-é bránila opravným prostředkem instančním, podala stížnost k nss. — — —

Č. 7621.

Volebné právo v obci (Podk. Rus): * Podľa § 75 zák. č. 75/19 vo znení zák. č. 253/22 pozbyly platnosti ustanovenia § 75 bodu a) a § 34 bodu a) zák. čl. XXII:1886 o voliteľnosti do obecného zastupiteľstva.

(Nález zo dňa 11. decembra 1928 č. 33.194.)